SUĐENJA ZA ORGANIZOVANI KRIMINAL – AVGUST 2008.

Specijalno tužilaštvo za borbu protiv organizovanog kriminala dostavilo je Petom opštinskom javnom tužilaštvu u Beogradu nacrt optužnice protiv trojice bivših pripadnika JSO za lažno svedočenje na suđenju optuženima za ubistvo nekadašnjeg predsednika Srbije Ivana Stambolića i pokušaj ubistva predsednika Srpskog pokreta obnove Vuka Draškovića u Budvi. Za krivično delo lažnog svedočenja propisana je kazna do pet godina zatvora. Vrhovni sud Srbije odbacio je svedočenja bivših pripadnika JSO u drugostepenom postupku. Veoma je važno da Specijano tužilaštvo podnese prijave i protiv nekadašnjih pripadnika JSO za davanje lažnog iskaza na suđenju za ubistvo premijera Zorana Đinđića lažnim iskazima pokušali da obezbede alibi drugooptuženom Zvezdanu Jovanoviću.

Prvo opštinsko tužilaštvo u Beogradu je odustalo od krivičnog gonjenja Milana Obradovića, bivšeg načelnika beogradske policije, koji je bio osumnjičen da je nakon ubistva generala policije Boška Buhe iznudio iskaz od članova Makine grupe, osumnjičenih za taj zločin. Navodno iznuđivanje iskaza i torturu nad osumnjičenima su izveli pripadnici zemunskog klana, o čemu je jedino svedočio Milorad Ulemek. U Prvom opštinskom sudu u Beogradu se i dalje vodi istraga protiv Ulemeka, Milorada Bracanovića, nekadašnjeg zamenika načelnika BIA i inspektora policije Slobodana Pažina, koji su osumnjičeni za iznuđivanje iskaza, dok su Bracanović i Milan Obradović bili uhapšeni i zadržani u pritvoru više od dva meseca.

Odluka o odustanku od krivičnog gonjenja protiv Milana Obradovića doneta je na osnovu mišljenja Republičkog i Specijalnog tužilaštva, tek nakon formiranja nove vlasti u Srbiji i političkog kraha DSS na parlamentarnim izborima, skoro 4 godine nakon njegovog hapšenja.

I Predmet zemunski klan

Šest meseci nakon što je usmeno saopštena, prvostepena presuda pripadnicima tzv. zemunskog klana izrađena je u pismenom obliku. Ovaj predmet se svrstava među najobimnije u srbijanskom pravosuđu, a presudom koja je napisana na oko hiljadu strana, su obuhvaćena 22 krivična dela i 26 optuženih.

Prvooptuženi, nekadašnji komandant Jednice za specijalne operacije Milorad Ulemek Legija, osuđen je na jedinstvenu kaznu od 40 godina zatvora. Aleksandar Simović osuđen je na 35 godina, Dušan Krsmanović na 20 godina, Toni Gavrić i Predrag Maletić na 3 godine, Saša Petrović na 5 godina, a Đorđe Slavković i Nikola Bajić na 35 godina zatvora. Osuđeni su i Milan Jurišić zvani Juriško na 34 godine, Darko Milićević na 13, Dragan Miladinović na pet, Slobodan Kovačić na 4 godine, Bojan Dolić na 4 godine i 6 meseci, a Darko Milić na 5 godina zatvora. Milan Drča osuđen je na 5 godina, Srećko Trajković na 4 godine i 6 meseci, Milan Jovanović na 5 godina, Milomir Kaličanin na 10 godina, Slobodan Pažin na 7 godina i 5 meseci, a Dalibor Nišavić 10 godina i 6 meseci.

Šest lica koja su u bekstvu osuđena su na dugogodišnje kazne zatvora: Miloš Simović, Vladimir Milisavljević i Sretko Kalinić na po 40 godina, Milan Jurišić na 20, Milan Glišović na 32 i Selman Hamidović na 10 godina zatvora.

U presudi se navodi da se osuđena organizovana grupa bavila ne samo kriminalnim aktivnostima, već je politički motivisana pokušavala da izazove razdor na tadašnjoj političkoj sceni Srbije. O političkim motivima zemunskog klana i njegovih lidera svedoči činjenica da su vođe ove grupe naredile bacanje dve bombe na sedište DSS u Beogradu i miniranje preduzeća *Difens roud*. U presudi se dalje objašnjava da su osuđeni nakon bacanja bombe na prostorije DSS za napade optužili DS i Ljubišu Buhu Čumeta, a sve u cilju izazivanja sukoba. U prilog ovim tvrdnjama je išlo i svedočenje ubijenog svedoka saradnika Zorana Vukojevića Vuka o izjavama Dušana Spasojevića u kojima je često naglašavao bi Vojislav Šešelj mogao da organizuje demonstracije koje bi srušile Vladu. Svedoci saradnici su svedočili i da je optuženi Dušan Spasojević sarađivao sa tadašnjim zamenikom direktora BIA Miloradom Bracanovićem, nekadašnjim zamenikom okružnog tužioca Milanom Sarajlićem i osuđenim inspektorom Slobodanom Pažinom.

Specijalno tužilaštvo za organizovani kriminal izjavilo je žalbu na presudu. Kao razloge za žalbu tužilaštvo navodi povredu odredaba krivičnog postupka i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Specijalno tužilaštvo poseduje informacije o nekoliko odbeglih pripadnika tzv. zemunskog klana. Navodi se da postoje pouzdane informacije da se Ninoslav Konstatinović nalazi u Italiji, u blizini Napulja, gde radi kao profesionalni ubica italijanske mafije. Takođe, tužilaštvo ima saznanja da se Milan Jurišić vratio u Srbiju i pretpostavlja da se krije u stanovima na Novom Beogradu i u Zemunu. Sretko Kalinić osuđen je na 35 godina zatvora zbog učešća u ubistvu premijera Srbije Zorana Đinđića, a za brojna ubistva zemunskog klana na 40 godina zatvora. Milan Jurišić je osuđen na 30 godina zatvora za učešće u ubistvu Zorana Đinđića, dok je za ubistva, otmice i terorističke napade zemunskog klana u Specijalnom sudu osuđen na 34 godine zatvora. Osuđen je i na 15 godina zatvora za ubistvo Marka Petrovića.

Kalinić i Jurišić se nalaze u bekstvu od 12.marta 2003.

II Ostalo

Okružno javno tužilaštvo u Zrenjaninu podiglo je optužnicu protiv više suvlasnika Kompanije *Agroživ* u Pančevu i još sedamnaest osoba zbog postojanja sumnje da su zloupotrebama i malverzacijama u privredi izvršili krivična dela zloupotrebe službenog položaja i pranja novca.

Optužnica je podignuta protiv suvlasnika *Agroživa* Miroslava Živanova, Branka Vranješa, Radeta Đurića i Zorana Trifuljeskog. Optužnica tereti i Zorana Prebiračevića, Milana Antića, Djuru Budimira, Šandora Juhasa, Željka Buvača, Nenada Živanova, Sretenku Ivanišević, Djuru Uglješina, Slavka Milićevića, Savu Lukića, Stevu Krstina, Milana Simonovića, Djuricu Krstina, Dragana Lapčevića, Gorana Mak, Nenada Mošorinaca i Boška Petrovića. Optužba tereti odgovorna lica kompanije *Agroživ* da su podstrekivali direktore drugih preduzeća da kupe vlasničke udele firme *Agroživ* prema prodajnim cenama koje su bile daleko veće od knjigovodstvenih. S obzirom na realnu nemogućnost za isplatu ugovorene cene, direktori kompanije *Agroživ* bi pokretali sudske postupke protiv preduzeća i postupku poravnanja pred sudom bi preuzimali kontrolu nad njima. Na osnovu izvedenih malverzacija u privredi, koje bi prikazivali kao kapitalnu dobit preduzeća, odgovorna lica kompanije *Agroživ* bi potom podnosili zahteve za odobrenje kredita kod poslovnih banaka, čime su ostvarivali višemilijonske iznose za koje nije postojao ni pravni niti finansijski osnov. Novac koji su nezakonito sticali su potom uključivali u legalne poslovne tokove i na taj način vršili pranje novca.